

Arrest

nr. 118 284 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit Shkodër en de Albanese nationaliteit te bezitten.

In 1998 werd uw broer, Q., naar aanleiding van een conflict over watermeloenen door A.R. vermoord.

De dader vluchtte onmiddellijk na de moord naar Italië.

Enkele jaren geleden werd de dader in Italië gearresteerd en aan Albanië uitgeleverd, waar hij momenteel zijn gevangenisstraf voor deze moord uitzit.

Op 19 augustus 2010 vernam u van uw neef dat E.V., uw buurjongen, was vermoord, waarna u na uw werk vertrok.

Toen u die avond thuiskwam, werd u onmiddellijk bij uw thuiskomst door de politie meegenomen. U vernam toen dat het moordwapen in uw binnenkoer was gevonden.

U werd in voorhechtenis genomen en nadien van illegaal wapenbezit en het verbergen van een van misdadig beschuldigde.

Na uw arrestatie vernam u dat uw neef, M.K., de moordenaar was. Hij werd herhaaldelijk door het latere slachtoffer beledigd en bedreigd.

Op 19 augustus 2010 ontstond een nieuw dispuut tussen M.K. en E.V.. E.V. vroeg tevens aan M.K. om het wapen dat hij aan M.K. in bewaring had gegeven, te halen. M.K. haalde het wapen en schoot E.V. ermee dood, waarna hij het wapen in uw tuin zou hebben gegooid.

Tijdens het proces bleef u in voorhechtenis.

Uiteindelijk werd u tot drie jaar gevangenisstraf veroordeeld wegens illegaal wapenbezit en het verbergen van de misdadig; een veroordeling die volgens u volkomen onterecht is.

In hoger beroep werd uw gevangenisstraf tot twee jaar teruggebracht. Op 2 januari 2012 werd u uit de gevangenis ontslagen.

Een groot deel van uw familie had inmiddels Albanië verlaten en was naar België uitgeweken.

De familie V., de familie van het slachtoffer, is immers uit op bloedwraak wegens de moord op hun familielid.

Na uw vrijlating sloot u zich onmiddellijk op in uw woning. Kort nadien begonnen leden van de familie V. stenen naar uw woning te gooien. Dit gebeurde meermaals.

Tevens ontdekte u dat er met de elektriciteitsdraden was geknoeid. U vermoedt dat de familie V. u op deze wijze trachtte te elektrocuteren. Uw echtgenote contacteerde de politie, die ter plaatse kwam om vaststellingen te doen. Enig verder gevolg werd hieraan niet gegeven. U contacteerde zelf een elektricien, die de nodige herstellingen kwam uitvoeren.

Omdat u zich evenwel onveilig voelde, besloot u een nieuwe verzoeningspoging met de familie V. te ondernemen.

Tijdens uw hechtenis had uw familie reeds een vijftal pogingen ondernomen, zonder positief resultaat. Uw echtgenote contacteerde N.S., de secretaris van "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania" met de vraag een nieuwe verzoeningspoging te ondernemen, maar opnieuw weigerde de familie V. te verzoenen.

Omdat u niet langer opgesloten kon leven, besloot u Albanië te verlaten en naar België uit te wijken, waar reeds vele van uw familieleden verbleven.

U verliet Albanië in het gezelschap van uw echtgenote, D.K., uw minderjarige zoon en dochter en uw moeder, H.K. (O.V. 6.99.897), op 31 maart 2012 en week via Italië naar België uit, waar u nog diezelfde dag aankwam en op 5 april 2012 asiel vroeg.

U bent in het bezit van volgende identiteitsdocumenten: uw internationaal paspoort, uitgereikt te Shkodër op 30 januari 2012, uw huwelijksakte, uitgereikt te Shkodër op 17 februari 2012 en vijf familiecertificaten die de samenstelling van uw familie in de ruime zin van het woord bevestigen.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een onvolledige kopie van een (niet gelegaliseerd) vonnis, d.d. 2 juni 2011, waaruit blijkt dat u in Eerste Aanleg werd veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf; een attest van de verzoeningscommissie "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania", d.d. 27 februari 2012, waarin wordt gesteld dat u zich sedert 19 augustus 2010 overeenkomstig het Albanese gewoonterecht in een bloedwraak bevindt met de familie V. wegens de moord door uw neef, M.K., op E.V. V.; een attest van uw raadsman, I.B., die u ten tijde van het proces n.a.v. de moord op E.V. V. bijstond, d.d. 16 juli 2011, en waaruit blijkt dat u tot vijf jaar gevangenisstraf zou zijn veroordeeld wegens uw aandeel in het verbergen van de misdadig en waarin eveneens wordt aangehaald dat u riskeert slachtoffer van een bloedwraak te worden; uw ontslagbrief uit de gevangenis van Lezhë, d.d. 2 januari 2012; verscheidene kopieën van krantenartikelen handelend over de moord en het daaropvolgend proces; verscheidene foto's die de nabijheid van uw woning en die van de familie V. moeten aantonen.

Uw andere familieleden legden nog volgende documenten in dit verband neer: een DVD, met daarop een uitzending van het programma Fiks Fare, waarin uw broer, Ej.K. (O.V. 6.863.841), uiteenzet wat de gevolgen van de dreiging van de bloedwraak voor jullie familie zijn; een DVD met daarop een klein stukje van de eerste zitting van de rechtbank inzake jullie voorhechtenis, het volgens uw raadsvrouw originele vonnis inzake de moord op E.V., d.d. 2 juni 2011, verscheidene foto's die moeten staven dat uw familie en de familie V. goede relaties onderhielden, verscheidene attesten van bovengenoemde verzoeningscommissie inzake de bloedwraak waarin jullie zich bevinden en de onmogelijkheid tot verzoening met de familie V. en een gedeelte van een kopie van een persbericht van de politie van Shkodër, verspreid naar aanleiding van uw arrestatie en die van de M.K., A.K. en B.K. wegens mededaderschap aan moord met voorbedachte rade.

Tevens liet uw raadsvrouw mij op 8 mei 2012 nog een kopie van een niet-ondertekende brief aan het opvangcentrum te Bastogne geworden, waarin zij stelt dat de beste vriend van E.V. V. in het centrum

verblijft en zij de centrumdirecteur verzoekt om uw broers, F. en I. en uw neven Ar. en S. over te plaatsen om te verhinderen dat moorden of een ander incident in het opvangcentrum zou plaatsvinden.

B. Motivering

Vooreerst dient vastgesteld dat uw verklaringen dat u riskeert het slachtoffer van een bloedwraak te worden wegens de moord door uw neef op E.V., aannemelijk zijn.

Immers, de door u aangehaalde moord door uw neef, M.K., op E.V., werd uitgebreid in de Albanese media gedocumenteerd.

Tevens legde u zelf verscheidene documenten neer die een bewijs voor deze moord vormen.

Ook uw familie- en bloedband in mannelijke lijn met M.K. toonde u aan de hand van familiecertificaten aan.

Gezien de ernst van het gepleegde feit en gezien de rechtbank u naar aanleiding van deze moord onder meer veroordeelde wegens het stellen van daden die de waarheid hebben verhinderd, is het in de context van bloed- en erewraak zoals die in het noorden van Albanië nog frequent wordt toegepast, aannemelijk dat u riskeert het slachtoffer van bloedwraak te worden.

Hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Albanese autoriteiten bescherming willen en kunnen bieden aan personen die in een bloedwraak worden gevisieerd, blijkt tevens uit deze informatie dat deze bescherming in bepaalde gevallen ontoereikend kan zijn.

Gezien bovenstaande vaststelling alsook gezien u duidelijk aantoonde dat uw woning zich slechts op luttele meters van de woning van de familie V., met wie u in bloedwraak bent, is gesitueerd, is het aannemelijk dat in dit specifieke geval de door de Albanese autoriteiten geboden bescherming ontoereikend kan zijn. De kanun gebiedt immers dat mannen die in een bloedwraak worden gevisieerd, hun woning uit respect voor het slachtoffer niet verlaten. Wanneer zij dit toch doen, kunnen zij het slachtoffer van bloedwraak worden. Gezien uw woning en die van uw belagers aanpalend zijn, kan aangenomen worden dat de politie door uw belagers in snelheid kan worden genomen.

Om die reden is de Commissaris-generaal van mening dat in hoofde van u er wel degelijk een risico is op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie wegens uw behoren tot een sociale groep.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijke vrees voor vervolging en/of een risico op ernstige schade dient in het kader van het onderzoek van uw asielmotieven evenwel te worden nagegaan of u niet valt onder een van de bestaande uitsluitingsgronden.

De in artikel 1, F (b) van de in de Vluchtelingenconventie en de in art 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond houdt in dat een uitsluiting van de Vluchtelingenstatus dient te worden overwogen voor 'een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf begaan heeft buiten het land van toevlucht voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten'.

Artikel 55/4 (c) van de wet van 15 december 1980 stelt dat 'een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd'.

De uitsluitingsclausules betreffen niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen en leidinggevend, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

Medeplichtigheid (cfr. art. 25, § 3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders - en dat de persoon in kwestie hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd, wetende dat zijn of haar handelen of niet-handelen het plegen van het misdrijf zou bevorderen.

Hoewel u uitdrukkelijk verklaarde onschuldig te zijn en op geen enkele wijze betrokken te zijn geweest bij de moord waarop u zich beroept om uw vrees voor vervolging te staven (gehoor CGVS pp. 10-12), dient vooreerst vastgesteld te worden dat u in dit kader bij vonnis van 2 juni 2011 door de rechtbank van Eerste Aanleg te Shkodër werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens het stellen van daden die de ontdekking van de waarheid hebben verhinderd (artikel 301 van de Albanese Strafwet) en tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens illegaal bezit van oorlogswapens op basis van artikel 278/2 van de Albanese Strafwet.

Na toepassing van artikel 55 van de Strafwet, dat voorziet in een éénmalige zwaardere straf wanneer meerdere aparte strafbare feiten werden begaan, werd u in totaal tot drie jaar gevangenisstraf veroordeeld. In beroep werd deze straf verminderd naar twee jaar gevangenisstraf (zie vonnis in administratieve dossier).

Uw bewering onschuldig te zijn veroordeeld (gehoor CGVS p. 10), overtuigt niet in het licht van de volgende vaststellingen.

Vooreerst dient vastgesteld dat zowel u als uw familieleden aanvankelijk bij het indienen van jullie asielaanvragen hebben nagelaten het betreffende vonnis inzake deze moord neer te leggen, ondanks

het feit dat jullie wel diverse andere documenten en attesten (krantenartikelen, attesten verzoeningscommissie, foto's...) in dit verband neerlegden.

Pas nadat het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk en herhaaldelijk naar het vonnis vroeg, onder andere tijdens het gehoor van uw broer, I.K. (O.V. 6.903.957 - zie uittreksel van dit gehoor in bijlage in het administratieve dossier), werd uiteindelijk aanvankelijk een niet-gelegaliseerd afschrift van een niet-ondertekend gerechtelijk document neergelegd (gehoor CGVS pp. 8-9).

Toen u tijdens uw gehoor werd gevraagd naar deze veroordeling, verklaarde u dat men enkel een document van het ontslag uit de gevangenis ontvangt (gehoor CGVS p. 8).

Toen u erop werd gewezen dat u, als veroordeelde, uw veroordeling moest hebben ontvangen, stelde u te proberen dit te verkrijgen (gehoor CGVS p. 8).

Later tijdens dit gehoor, toen uw raadvrouw zich bij u voegde, legde zij eerder vernoemd niet ondertekend afschrift van dit vonnis neer. In dit document ontbraken evenwel twee pagina's nl. 8 en 9 (zie stuk 6; uittreksel vonnis; geprint document – in het administratieve dossier).

Opnieuw werd er door het Commissariaat-generaal op gewezen dat het originele vonnis neergelegd moest worden.

Tijdens een later gehoor van uw broer legde uw raadvrouw weliswaar dit volgens haar originele vonnis neer doch uit dit vonnis bleek dat de ontbrekende pagina's uit de eerder neergelegde kopie transcripties van een telefoontap bevatten.

Eén van de transcripties is van een telefoontap tussen u en uw neef, A.K., de broer van M.K., op de dag van de moord zelf - 19 augustus 2010.

Dit gesprek verliep als volgt (eigen vertaling uit het Frans):

A.K.: "Heeft iemand van de burens je gezien?"

U antwoordt: "Neen". A.K.: "Heb je ze diep genoeg in de grond gestopt?"

U: "Op 10 cm ongeveer".

A.K.: "Waar, daar...?".

U: "Neen, neen, in de hof." A.K.: "In de hof?"

U: "Eerst heb ik ze schoongemaakt en gecontroleerd."

Hoewel tijdens dit gesprek niet uitdrukkelijk het woord "wapen" in de mond wordt genomen, blijkt duidelijk dat hiernaar wordt verwezen, daar het moordwapen wel degelijk in uw tuin was begraven, zoals blijkt uit het vonnis en u bovendien ook zelf aan de rechtbank verklaarde dit wapen te hebben verborgen.

Uit de weergave van dit gesprek blijkt aldus onomstotelijk dat u wel degelijk van het gebeurde op de hoogte was alsook actief heeft meegewerkt aan het verbergen van de wapens. Waar u bovendien ten overstaan van de rechtbank verklaarde dat de andere gevonden wapens inderdaad aan u toebehoorden, beweerde u ten overstaan van het Commissariaat-generaal dan weer dat deze twee andere wapens niet in uw woning waren gevonden (gehoor CGVS p. 10).

Derhalve kunnen uw latere beweringen op het Commissariaat-generaal dat u op generlei wijze bij deze moord was betrokken en onschuldig werd veroordeeld, op generlei wijze als geloofwaardig worden weerhouden en dient te worden vastgesteld dat u uw aandeel in de feiten tracht aanzienlijk te minimaliseren.

Voorts stelde u herhaaldelijk niets van het gebeurde - de moord op E.V. V. - te weten, daar u niet bij de feiten aanwezig was (gehoor CGVS pp. 10-12).

Nochtans verklaarde u zelf dat er ruim 25 rechtszittingen waren geweest (gehoor CGVS p. 11), waarbij u als beschuldigde terechtstond.

Na lang aandringen vertelde u uiteindelijk wel dat M.K. E.V. heeft vermoord met E.V.'s eigen wapen omdat E.V. M.K. meermaals had beledigd (gehoor CGVS p. 12).

Gevraagd of u over de feiten naderhand dan niet heeft gesproken met uw familieleden, die in grote getale in België verblijven en allen de asielprocedure doorlopen, temeer daar u ook niet op de hoogte bent van het verloop van de verzoeningspogingen, ontweek u meermaals de vraag.

U stelde louter liever meer tijd door te brengen met uw kleinzoon dan hierover te spreken met uw familie (gehoor CGVS pp. 11, 15).

Deze houding getuigt niet van een bereidwilligheid tot medewerking.

Daarenboven bleef u, ondanks confrontatie met uw verklaringen in de rechtbank, volhouden dat u niets van de bewuste feiten wist tot op het moment dat u door de politie werd opgepakt. De dag van het gebeurde hoorde u wel schoten en ging u naar buiten. U vernam er dat E.V. was gedood, waarna u onmiddellijk na uw werk vertrok (gehoor CGVS p. 11). Onmiddellijk na uw thuiskomst 's avonds werd u door de politie gearresteerd. Pas toen zou u vernomen hebben u dat het moordwapen in uw tuin was gevonden. Zelf heeft u geen enkel idee over hoe dit wapen in uw tuin is terecht gekomen (gehoor CGVS pp. 10-11).

Deze verklaringen vallen evenwel niet te rijmen met feiten zoals verhaald in het vonnis.

Uit de hoger vernoemde telefoontap blijkt duidelijk dat u wel actief meehielp toen de feiten werden gepleegd, in tegenstelling tot uw verklaringen. Na de moord reinigde en controleerde u de wapens en verborg die vervolgens. Gezien de politie onmiddellijk na uw thuiskomst rond 22.00 uur tijdens de huiszoeking de wapens vond (gehoor CGVS p. 11), kan uw bewering dat u onmiddellijk na het vernemen van de dood van E.V. ging werken en u aldus van de precieze feiten niet op de hoogte bent, geenszins als geloofwaardig worden weerhouden.

Op basis van de inhoud van het vonnis en gezien uw gebrekkige medewerking - u blijft immers bewust onduidelijk over essentiële aspecten van uw asielrelaas alsook ontkent u duidelijk uw rol bij het plegen van dit ernstige niet-politieke misdrijf - kan worden besloten dat er wel degelijk zwaarwichtige aanwijzingen zijn dat u een substantiële bijdrage heeft geleverd aan de moord op E.V..

Het feit dat u uw straf hebt uitgezeten kan gezien worden als een boetedoening.

Dit is op zich echter niet voldoende om te stellen dat de toepassing van een uitsluitingsgrond niet langer mogelijk is.

Bij de individuele beoordeling of een uitsluitingsgrond al dan niet nog toepasselijk is, moet ook rekening gehouden worden met een aantal andere factoren, zoals de ernst van het gepleegde misdrijf, de leeftijd van de dader, het gedrag van de dader na het gepleegde misdrijf, de spijt die de dader betoont over het gepleegde misdrijf alsook met het zich onthouden van en/of het zich inlaten met nieuwe criminele activiteiten (Background Note on the Application of Exclusion Clauses, UNHCR, sept. 2003, § 72 en 73).

Zoals hierboven vastgesteld, ontkent u evenwel tot op heden elke betrokkenheid en dit ondanks het feit dat uw verklaringen ten overstaan van de rechtbank dit volkomen tegenspreken.

Zoals reeds hoger vastgesteld, was u bovendien weinig bereidwillig om ten volle aan het onderzoek van de feiten en de door u aangehaalde vrees mee te werken tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, waardoor bijgevolg het vermoeden ontstaat dat u bewust tracht significante feiten voor de Belgische autoriteiten verborgen te houden en uw aandeel in de feiten te verbergen.

Dergelijke houding stemt allerminst overeen met een daadwerkelijke spijt van het gebeurde, daar kan worden aangenomen dat iemand die spijt betoont, de volledige waarheid vertelt en zijn volledige medewerking aan de vaststellingen van de feiten verleent.

Uit het voorgaande blijkt dat u de ernst van het door u gepleegde misdrijf niet inziet en dat u geen spijt heeft betoond over uw daden.

Om bovenvermelde redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1, F (b) van de Conventie van Genève en komt u in toepassing van artikel 55/4 (c) van de Vreemdelingenwet evenmin in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen, daar uw asielmotieven op zich, noch uw identiteit en familiesamenstelling in twijfel worden getrokken.

De attesten van de verzoeningscommissie kunnen evenmin bovenstaande vaststellingen wijzigen. Vooreerst hebben deze attesten weinig bewijswaarde, zoals blijkt uit de informatie die aan uw administratieve dossier werd toegevoegd.

Bovendien doen deze attesten geen afbreuk aan de vaststellingen dat u uw rol in het gebeurde ten overstaan van het Commissariaat-generaal aanzienlijk minimaliseerde en uit uw gebrek aan medewerking dient afgeleid te worden dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u wel degelijk een belangrijk aandeel in deze misdaad had.

Eenzelfde vaststelling dient tevens te worden gemaakt voor de door u neergelegde DVD van het programma Fiks Fare, waarin uw broer Ej. uiteenzet wat de gevolgen van de bloedwraak voor uw familie zijn.

De door u neergelegde foto's werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen, daar zij hoogstens uw verklaringen inzake de nabijheid van de woning van de V.'s en eerdere bevriende contacten kunnen staven, hetgeen op zich niet wordt betwist.

De inhoud van het vonnis strookt, zoals hoger gezegd, niet met uw beweringen.

Uw ontslagbrief uit de gevangenis toont aan dat u de gevangenis heeft verlaten na het uitzitten van uw straf, waaraan niet werd getwijfeld in bovenstaande vaststellingen.

Inzake de asielaanvraag van uw broer, I. (O.V. 6.903.957) en van uw neef, B.K. (O.V. 6.863.859), besloot ik om gelijkaardige redenen eveneens tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en een uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

In de asielaanvragen van uw nicht, A.V. en haar echtgenoot, B.V. (O.V. 6.910.401) en van Mentor en zijn echtgenote, uw nicht, M.F. (O.V. 6.975.126), besloot ik tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar zij er niet in zijn geslaagd aannemelijk te maken daadwerkelijk in deze bloedwraak te worden geviseerd.

Met de erkenning van uw andere familieleden in de hoedanigheid van vluchteling kan in uw hoofde geen rekening worden gehouden, daar vooreerst elke asielaanvraag op haar individuele merites wordt beoordeeld.

Bovendien zijn er geen ernstige aanwijzingen dat deze personen bij de moord op E.V. waren betrokken, in tegenstelling tot u.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie evenals van de subsidiaire beschermingsstatus, de Commissaris-generaal meent dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 juli 2013 een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsele"*.

Hij voert aan dat hij *"het slachtoffer van het complot van de Albanes politie"* was en dat *"er wapens werden gevonden bij zijn buurman die hem werden toegeschoven waardoor hij veroordeeld werd wegens illegaal wapenbezit"*.

Hij stelt niets te hebben geweten over de moord gepleegd door M.K. tot op 20 augustus 2010, toen hij verhoord werd. Hij stelt dat hij het wapen de dag ervoor *"gevonden en weggeschoven"* had *"omdat hij niet wou dat het op zijn territorium zou worden gezien"*.

Verzoeker volhardt dat hij *"niets wist"* en verwijst hiervoor naar de nota's genomen tijdens het verhoor van zijn echtgenote; hij vraagt zich af waarom de commissaris-generaal zijn echtgenote als vluchteling erkende, als geen geloof werd gehecht aan haar verklaringen dat verzoeker niet wist dat het het moordwapen betrof.

Wat het artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag betreft, voert verzoeker aan dat de intentie van de wetgever is geweest *"om te vermijden dat asielzoekers aan de veroordeling in het land van oorsprong ontsnappen"*, alsook *"het waarborgen van de integriteit van de asielprocedure"*; hij wijst erop dat hij niet aan een veroordeling in zijn land van herkomst poogt te ontkomen vermits hij reeds veroordeeld werd in Albanië en zijn straf heeft uitgezeten. Hij stelt dat *"de betrokken belangen moeten hier dus zorgvuldig worden afgewogen"*.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en benadrukt dat hij in Albanië geen bescherming kan krijgen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Hij voert tevens een schending aan van artikel 8 EVRM en stelt dat zijn gezin wordt uiteengereten doordat *"de rest van zijn gezin, met andere woorden, zijn vrouw en kinderen"* wél als vluchteling werd erkend.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen, dat hij riskeert het slachtoffer van een bloedwraak te worden wegens de moord door zijn neef M. op E.V., aannemelijk zijn.

De door verzoeker aangehaalde moord door zijn neef op E.V. werd uitgebreid in de Albanese media gedocumenteerd en verzoeker en zijn familie legden verscheidene documenten neer die een bewijs voor deze moord vormen.

Gezien de ernst van het gepleegde feit en gezien de rechtbank verzoeker naar aanleiding van deze moord onder meer veroordeelde wegens het stellen van daden die de waarheid hebben verhinderd, is het in de context van bloed- en eerwraak zoals die in het noorden van Albanië nog frequent wordt toegepast, aannemelijk dat verzoeker riskeert het slachtoffer van bloedwraak te worden.

Hoewel uit informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de Albanese autoriteiten wel degelijk optreden in zaken van bloedwraak en aldus bescherming bieden, blijkt uit deze informatie eveneens dat in bepaalde gevallen niet uit te sluiten valt dat deze bescherming ontoereikend is.

Gezien bovenstaande vaststellingen en gezien verzoeker aantoont dat zijn woning slechts op luttele meters van de woning van de familie V. is gesitueerd, acht de Raad het aannemelijk dat in dit specifieke geval de door de Albanese autoriteiten geboden bescherming ontoereikend kan zijn.

De "kanun" gebiedt immers dat mannen die in een bloedwraak worden geviséerd, hun woning uit respect voor het slachtoffer niet verlaten. Wanneer ze dit toch doen, kunnen ze het slachtoffer van bloedwraak worden. Gezien verzoekers woning en die van zijn belagers aanpalend zijn, kan dan ook worden aangenomen dat de politie door de belagers in snelheid kan worden genomen.

De Raad acht het aangewezen na te gaan of verzoeker niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en aldus dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Het exceptionele karakter inzake de toepassing van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag suggereert dat 'insluiting' normalerwijze dient te worden onderzocht vooraleer toepassing te maken van de 'uitsluiting', hoewel er hiervoor geen rigide formules bestaan (UNHCR, *Guidelines on international protection no.5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 4 september 2003).

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus als hij valt onder artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag, dat aanvangt als volgt:

"The provisions of this Convention shall not apply with respect to whom there are serious reasons for considering [...]" (eigen vertaling: *"De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen [...]"*).

Luidens voormelde artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens heeft aangezet of anderszins deelgenomen aan de misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag.

De in artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag en de in art 55/2 van de vreemdelingenwet vermelde uitsluitingsgrond houdt in dat een uitsluiting van de vluchtelingenstatus dient te worden overwogen voor *"een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf begaan heeft buiten het land van toevlucht voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten"*. Artikel 55/4 (c) van de vreemdelingenwet stelt dat *"een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd"*.

De uitsluitingsclausules betreffen overigens niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen en leidinggevendenden, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art. 25, § 3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd -eventueel door iemand anders- en dat de persoon in kwestie hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd, wetende dat zijn of haar handelen of niet-handelen het plegen van het misdrijf zou bevorderen.

Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling aldus individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, nr.18).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij reeds veroordeeld werd in Albanië en zijn straf heeft uitgezeten, dat *"niet meer (kan worden teruggekomen) op de beoordeling van bovenvermelde zaak"*, dat de intentie van de wetgever is geweest *"om te vermijden dat asielzoekers aan de veroordeling in het land van oorsprong ontsnappen"*, alsook *"het waarborgen van de integriteit van de asielprocedure"* en dat hij niet aan een veroordeling in zijn thuisland probeert te ontkomen, wijst de Raad erop dat, bij de individuele beoordeling of een uitsluitingsgrond al dan niet toepasselijk is, rekening gehouden moet worden met een aantal factoren, zoals de ernst van het gepleegde misdrijf, de leeftijd van de dader, het gedrag van de dader na het gepleegde misdrijf, de spijt die de dader betoont over het gepleegde misdrijf alsook met het zich onthouden van en/of het zich inlaten met nieuwe criminele activiteiten (Background Note on the Application of Exclusion Clauses, UNHCR, sept. 2003, § 72 en 73).

Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde onschuldig te zijn en op geen enkele wijze betrokken te zijn geweest bij de moord op E.V. (zie het verhoorverslag van 8 mei 2012, p. 10-12), doch dat verzoeker in dit kader bij vonnis van 2 juni 2011 door de rechtbank van Eerste Aanleg te Shkodër werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens het stellen van daden die de ontdekking van de waarheid hebben verhinderd (artikel 301 van de Albanese Strafwet) en tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens illegaal bezit van oorlogswapens op basis van artikel 278/2 van de Albanese Strafwet. Na toepassing van artikel 55 van de Strafwet, dat voorziet in een éénmalige zwaardere straf wanneer meerdere aparte strafbare feiten werden begaan, werd hij in totaal tot drie jaar gevangenisstraf veroordeeld. In beroep werd deze straf verminderd naar twee jaar gevangenisstraf.

Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn familieleden hebben nagelaten hun volledige medewerking te verlenen aan het Commissariaat-generaal bij het achterhalen van de waarheid en aldus bij het onderzoek naar de gegrondheid van hun vrees voor vervolging.

Zo hebben zowel verzoeker als zijn familieleden aanvankelijk bij het indienen van hun asielaanvragen nagelaten het betreffende vonnis inzake deze moord neer te leggen, ondanks het feit dat ze wel diverse andere documenten en attesten in dit verband neerlegden.

Toen tijdens het eerste verhoor aan verzoekers broer, I.K., gevraagd werd om dit vonnis neer te leggen, antwoordde diens raadvrouw dat dit onmogelijk was daar niemand dit vonnis had (zie het verhoorverslag van I.K. van 26 april 2012, p. 16). Gewezen op het feit dat I.K. via de raadsman van zijn zoon in Albanië het vonnis kon opvragen, stelde hij alsnog het vonnis te bezorgen (zie het verhoorverslag van I.K. van 26 april 2012, p. 14-16).

Toen verzoeker tijdens zijn verhoor werd gevraagd naar deze veroordeling, verklaarde hij dat men enkel een document van het ontslag uit de gevangenis ontvangt (zie het verhoorverslag, p. 8). Gewezen op het feit dat hij, als veroordeelde, zijn veroordeling moest hebben ontvangen, stelde hij alsnog te proberen dit te verkrijgen (zie het verhoorverslag, p. 8).

Later tijdens dit verhoor, legde verzoekers raadvrouw dan toch een afschrift van dit document neer en bleek na vertaling van dit afschrift dat hier twee pagina's uit ontbraken. Toen tijdens een later verhoor van I.K. het, volgens diens raadsman, originele vonnis werd neergelegd, bleek dat de ontbrekende pagina's uit de eerder neergelegde kopie transcripties van een telefoontap bevatten. Eén van de transcripties is van een telefoontap tussen verzoeker en zijn neef, A.K., de broer van M.K., op de dag van de moord zelf. Dit gesprek verliep als volgt:

A.K.: *"Heeft iemand van de burens je gezien?"*.

Verzoeker antwoordt: *"Neen"*.

A.K.: *"Heb je ze diep genoeg in de grond gestopt?"*

Verzoeker: *"Op 10 cm ongeveer"*.

A.K.: *"Waar, daar...?"*.

Verzoeker: *"Neen, neen, in de hof."*

A.K.: *"In de hof?"*

Verzoeker: *"Eerst heb ik ze schoongemaakt en gecontroleerd."*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift uitlegt dat hij het wapen op 29 augustus 2010 *"gevonden en weggeschoven"* had *"omdat hij niet wou dat het op zijn territorium zou worden gezien"* en hiervoor verwijst naar de verklaringen van zijn echtgenote dienaangaande, stelt de Raad vast dat deze versie van de feiten geenszins strookt met verzoekers eigen eerdere verklaringen.

Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde verzoeker immers meermaals dat hij niet weet hoe het moordwapen in zijn tuin terechtgekomen is; gevraagd hoe het wapen er terechtkwam, antwoordde hij: *"Ik weet het ook totaal niet"* (zie het verhoorverslag, p. 10); gevraagd wie het wapen in zijn tuin bracht, antwoordde hij: *"M.K. heeft gezegd dat hij het in mijn hof heeft gegooid. Hij had dat gedaan omdat hij schrik had"* (zie het verhoorverslag, p. 11).

Verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal zijn evenmin verenigbaar met de telefoontap, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker op de hoogte was van het gebeurde en actief heeft meegewerkt aan het verbergen van de wapens. De Raad wijst er nog op dat verzoeker ook zelf aan de rechtbank in Albanië verklaarde dit wapen te hebben verborgen.

Waar verzoeker bovendien ten overstaan van de rechtbank in zijn land van herkomst verklaarde dat de andere gevonden wapens inderdaad aan hem toebehoorden, beweerde hij ten overstaan van het Commissariaat-generaal dan weer dat deze twee andere wapens niet in zijn woning waren gevonden (zie het verhoorverslag, p. 10).

Gelet op verzoekers verschillende tegenstrijdige verklaringen en versies, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn aandeel in de feiten tracht te verbergen of minimaliseren. Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker getracht heeft elke verwijzing naar deze telefoontap (en bijgevolg de op zijn persoon van toepassing zijnde incriminerende vaststellingen) verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties door aanvankelijk het gehele vonnis en nadien de passages uit het vonnis die betrekking hebben op de bewuste telefoontaps achter te houden.

Ook het feit dat verzoeker tijdens zijn verhoor aanvankelijk bleef volhouden niets van het gebeurde -de moord op E.V.- te weten (zie het verhoorverslag, p. 10-12), hoewel er ruim 25 rechtszittingen waren geweest (zie het verhoorverslag, p. 11) waarbij hij als beschuldigde terechtstond, getuigt niet van een bereidwilligheid tot medewerking.

Gevraagd of verzoeker over de feiten naderhand heeft gesproken met zijn familieleden, die in grote getale in België verblijven en allen de asielprocedure doorlopen, temeer daar verzoeker ook niet op de hoogte is van het verloop van de verzoeningspogingen, antwoordde verzoeker ontwijkend; hij stelde louter liever meer tijd door te brengen met zijn kleinzoon dan hierover te spreken met zijn familie (zie het verhoorverslag, p. 11, 15).

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan worden besloten dat er wel degelijk zwaarwichtige aanwijzingen zijn dat verzoeker een substantiële bijdrage heeft geleverd aan de moord op E.V..

Hoewel het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten kan gezien worden als een boetedoening, is dit op zich niet voldoende om te stellen dat de toepassing van een uitsluitingsgrond niet langer mogelijk is,

gezien bij de individuele beoordeling of een uitsluitingsgrond al dan niet nog toepasselijk is, ook rekening gehouden moet worden met een aantal andere factoren, zoals de ernst van het gepleegde misdrijf, de leeftijd van de dader, het gedrag van de dader na het gepleegde misdrijf, de spijt die de dader betoont over het gepleegde misdrijf alsook met het zich onthouden van en/of het zich inlaten met nieuwe criminele activiteiten (Background Note on the Application of Exclusion Clauses, UNHCR, sept. 2003, § 72 en 73).

De Raad stelt vast dat verzoeker -zoals hierboven besproken- niet bereidwillig bleek om ten volle aan het onderzoek van de feiten en de door hem aangehaalde vrees mee te werken tijdens de asielprocedure, waardoor het vermoeden ontstaat dat verzoeker bewust tracht significante feiten voor de Belgische autoriteiten verborgen te houden en zijn aandeel in de feiten te verbergen.

Verzoekers houding stemt dan ook geenszins overeen met een daadwerkelijke spijt van het gebeurde, daar kan worden aangenomen dat iemand die spijt betoont, de volledige waarheid vertelt en zijn volledige medewerking aan de vaststellingen van de feiten verleent.

Uit het voorgaande blijkt daarentegen dat verzoeker de ernst van het door hem gepleegde misdrijf niet inziet en dat hij geen spijt heeft betoond over uw daden.

Om bovenvermelde redenen wordt verzoeker uitgesloten van bescherming in de zin van art. 1, F (b) van de Vluchtelingenconventie.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat dit niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

In toepassing van artikel 55/4 (c) van de vreemdelingenwet komt verzoeker niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.5. Besluit

Verzoekers verwijzing naar artikel 8 van het EVRM is niet relevant.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE